

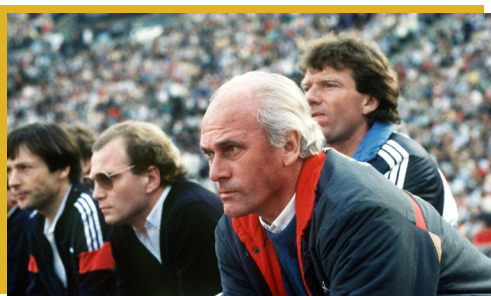

КАНАРЧЕ

БЮЛЕТЕН ЗА КРАСОТАТА, ВЯРАТА И БОРБАТА

СРЕЩА С ИСТОРИЯТА

КАК УДО ЛАТЕК ЗАБРАВИ, ЧЕ Е ПАДАЛ ОТ БОТЕВ, А КАНАРЧЕТАТА МУ ГО НАПОМНИХА

Удо Латеке е без съмнение един от най-великите треньори в историята на европейския футбол. Германският специалист и до момента държи рекорда за мениджъра с най-много шампионски титли в Бундеслигата - общо осем.

Латеке има 6 титли с Байерн Мюнхен и две с Борусия Мьонхенгладбах.

Освен това Латеке е първият треньор, който е спечелил всички европейски клубни турнири – КЕШ през 1974 г. с Байерн Мюнхен, Купата на УЕФА през 1978-1979 с Борусия Мьонхенгладбах и Купата на носители на купи през 1981-1982 с Барселона. Той става и първият треньор, който печели трите различни турнира на УЕФА с три различни отбора. През тази година също постижение направи и Жозе Моуриньо.

Латеке два пъти гостува в България на Ботев в Пловдив. Първо начело на Барселона, а след това и на Байерн Мюнхен.

През 1981 г. Ботев приема Барселона в турнира за Купата на носители на купи. В първия мач в каталунската столица Барса побеждава с 4:1, а голът за Ботев вкарва незабравимият Георги Славков.

Реваншът в Пловдив се играе на препълнения стадион „9-и септември“.

Ботев прави страхотен двубой и не играе с никакъв респект към именития си съперник. Пловдивчани повеждат в резултата с гол на Георги Славков в 35-та минута след страхотно изпълнение на пряк свободен удар. Малко по-късно редовен гол на Костадин Костадинов е отменен. Латеке е доста притеснен на тъчлинията, защото евентуален втори гол на пловдивчани ще ги доближи до само едно попадение от елиминирането на Барса. Това не става, но победата си остава една от най-знаменитите не само за Ботев, но и за български отбор в евротурнирите.

Само три години по-късно Удо Латеке се завръща в Пловдив отново срещу Ботев. Тогава в турнира за Купата на УЕФА в Пловдив на Ботев гостува германският колос Байерн Мюнхен. Първият мач приключва при 4:1 в Мюнхен, същият резултат от първия мач с Барселона.

При идването си в Пловдив на пресконференцията преди двубоя български журналист пита Латеке какво помни от загубата преди три години от Ботев срещу Барселона. Латеке обаче изненадва с отговора си. Той казва, че не си спомня някога да е бил в Пловдив.

Легендата на Ботев Иван Глухчев, който тогава е старши треньор на тима, си спомни за този любопитен момент.

„Удо Латеке заяви, че не си спомня, че е бил в Пловдив преди мача. Ние доста се ядосахме от неговите думи и му припомнихме на следващия ден гостуването с нова загуба“.

Ботев излиза без никакъв страх срещу германския гранд. Тимът търси успех с 3:0 и е на път да го постигне и да отстрани Байерн Мюнхен. В 38-та минута Атанас Пашев открива с хубаво изпълнение, а в 51-та минута Ботев получава дузпа и хладнокръвно Костадин Костадинов я реализира – 2:0 за Ботев! Латеке е много притеснен, а само невероятните намеси на Пфаф и няколко пропуска лишават Ботев да стане първият и единствен български отбор, който е успявал да елиминира Байерн Мюнхен. Тимът остава като единственият български тим, който е бил на само един гол от елиминация на знаменития немски гранд.

Латеке приключва кариерата си като треньор през 2000г. в Борусия Дортмунд. Отива си от този свят на 31 януари 2015-а година на 81 години.

БЕНЕ: ЩАСТИЕТО САМО ПО СЕБЕ СИ Е В ТОВА, ЧЕ СЪМ ЗА **БОТЕВ ПЛОВДИВ**

Борис Генов е магистър по социология, има и магистратура по публични комуникации. Работи вече повече от 10 години за междуправителствена организация на пет държави членки на НАТО и ЕС - Полша, Унгария, Румъния, Гърция и България. Базирана е в София и се занимава с допълнителна професионална квалификация за служители от държавни институции в областта на управлението на кризи и реагиране при бедствия т.е. работа с пожарникари, полицаи, военни, спасители, медици, граничен контрол, гражданска защита, морска навигация. Генов има два сина, и двамата са ботевисти, въпреки че големият хич не си пада по футбола.

Боби, не е пресилено да се каже, че донякъде си легенда за ботевистката общественост. Ти си след първите организирани фенове на Ботев в София, както и сред първите членове на възрожденото Сдружение. Какво те кара да си толкова активен в организациите?

Удоволствието да съпреживявам любовта си към Пловдивския Ботев заедно с толкова много хора. Да бъда част от неговото настояще.

Как се роди идеята за създаването на Независимия форум? Какви бяха трудностите?

Независимият форум се явява продължение на няколко ботевистки форума, съществуващи в интернет пространството в края на 90-те и началото

на 21 век. По онова време се наричаха „стени“ – можеше да се пише и без регистрацията в тях. После постепенно тази интернет анархия стихна и се появиха систематично управлявани и поддържани форуми по различни тематики. Естествено бе и Ботев Пловдив да си има такова поле за изява на своите фенове. Независимият стартира през 2004 г. и мисля, че за времето си изигра съществена роля за израстването на ботевистите като самоосъзната общност.

Беше администратор на ФБ страницата *Vultras on Location*, която бе преименувана в чест на Тоско Бозаджийски.

Трябва да има памет. А за хубавите примери като Тоско трябва да има и почит. Затова и прекръстих първо блога си на *Ultra Tosko*, а оттам и продължението му във Facebook. Блогчето си го почнах за свое собствено словоизлияние във времето на христоловото робство, когато беше толкова тежко и мъчно да вдигнеш глава и заявиш своята клубна принадлежност.

Помниш ли кога и как стана ботевист? Кои са първите ти спомени?

Станах ботевист заради Георги Славков-Бенкса, светла му памет. С детското си отношение към футбола тогава аз не бях толкова за Ботев, колкото за Славков. Едва на по-късен етап вече възприех себе си като привърженик на жълто-черния отбор. Иначе първият ми мач е на Колежа, знам му и датата, която години по-късно научих всъщност – 22 март 1980 г. - Локомотив Пловдив – Ботев Пловдив 0:0, игра се на Колежа, понеже Голямата къща бе в ремонт. Мачът го помня заради един зверски шут на Бенкса към вратата от голямо разстояние. Това ми бе достатъчно да се влюбя в „онзи с номер 8“.

Разкажи ни за най-паметните мачове – може би са били извън България?

Най-паметни са ми двата спечелени финала за националната купа. През

1981 г. гледах по телевизора. Помня гола на Митко Аргиров и невероятната задна ножица на Славков, която вратарят Христо Христов-Бараката, тогава национал, спаси под гредата. Вторият е през 2017 г., бях на стадиона и онемях след последния съдийски сигнал, все едно бях в сън. Толкова години наред да чакаш да спечелим трофей и когато го достигнеш да нямаш сили да го съзнаеш като жива реалност. Уникално чувство.

А кога си бил най-щастлив и най-тъжен като фен на Ботев? Разкажи ни и за най-красивия гол или голове, които си виждал на живо?

Най-щастлив с Ботев Пловдив? То щастие то само по себе си е в това, че съм за Ботев Пловдив!

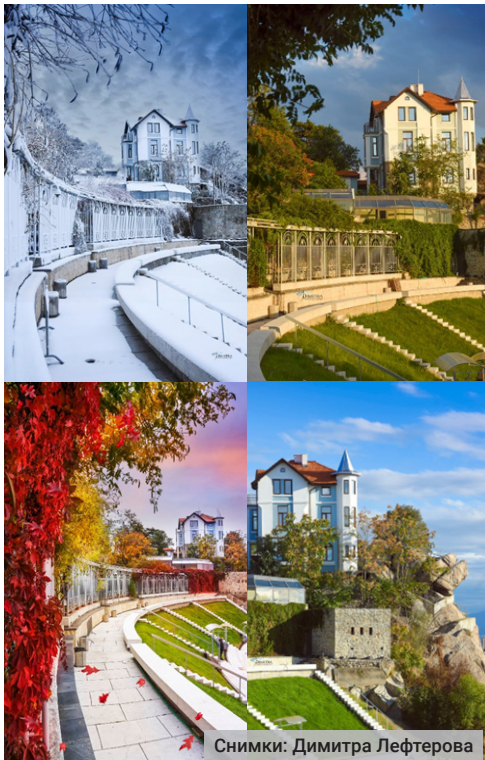
Иначе тъга колкото искаш. „Канарите“ са ми носили толкова мъка и сълзи, както нищо друго на света. Но както твърди една стара пловдивска мъдрост – за да си с Ботев верен докрай, се иска огромно сърце. Помня като загубихме финала в Кърджали през 1984 г., ревах като магаре. Това ми е останало и до днес като най-голяма болка в спомените. После видях (някои и на живо) погромите от ЦСКА Оригинал с 1:6 (1990) и 1:7 (1991) в София, полуфинала в Благоевград 0:6 (1989)...и се калих.

Проумях, че нищо не може да те събори, ако просто обичаш клуба си такъв, какъвто е, а не такъв, какъвто го мечтаеш да бъде или пък го следваш само заради статистиката му от успехи и победи.

Най-красив гол ми е трудно да определя, понеже много красота има в Ботев Пловдив през годините. Заради емблематичния характер и комбинацията с която бе постигнат, бих посочил гола на Вутов на финала през 2017 г. Иначе задните ножици на Пехливанов и Хвойнев са феноменални, сигурно са поне десетина такива гола и ми носят наслада, като си ги спомня.

Каква е свързаната ти с Ботев мечта?

ДЖАКОВАТА КЪЩА

Къщата с кулата, известна като Джаковата къща или Замъкът на Джаков, е един от символите на Пловдив още от началото на XX век. Кацнала навърх скалата на Джамбаз тепе (част от Трихълмието, върху което лежи Старият град), къщата е пълна с мистика и дискретен чар.

Преди векове на същото място се издига Преториумът – дворецът на императорския наместник в античния Филипопол. През XIX век скалата събира на едно място някои от най-известните пловдивски символи, увековечавани на пощенските картички от онова време – камбанарията на храма „Св. Петка Стара“, триетажната дървена камбанария на митрополитската църква „Св. Марина“ в източното подножие на Джамбаз тепе и някогашното гръцко училище „Саръ Ставри“.

Затова, когато през 1925 г. коконите в Стария Пловдив са изпъстрили спокойния си живот с някоя безобидна градска клюка, а никому неизвестният архитект Стефан Джаков решава да строи навърх скалата, това разбунва духовете.

Дали вековната скала няма да се разцепи? Дали градежът на новата къща няма да направи поразии на другите сгради в района?

Арх. Джаков успява да устои на негативното обществено мнение и най-сетне да построи дома, за който е мечтал цял живот и който заслужава многолюдното му семейство – съпругата Олга и четиримата им сина.

Стефан Джаков е роден през 1867 г. в Карлово.

Когато по време на Априлското въстание османлиите разпознават по униформите на убитите бунтовници неговите гайтани, майстор Иван – бащата на Стефан, е заловен и обесен. Съпругата му се поболява от мъка и също умира. Така Стефан и двамата му по-малки братя остават сираци, а грижите за тях поема чичо им Цанко.

Стефан завършва карловската прогимназия и съдбата го изпраща във Военното училище в София. Само там момчето ще получи безплатен пансион и топли дрехи. Така през 1883 г. едва 16-годишен Стефан тръгва за София пеша, оставен на милостинята на случайно преминаващите каруцари и крайпътни ханджии. На 18 г. момчето получава първото си бойно кръщение като участник в Сръбско-българската война. Награден е с медал и златен кръст II степен.

През 1891 г., вече като поручик, младежът е командирован в австрийското градче Клостенбург, недалеч от Виена, за да учи военно инженерство. Там той е бил запленил от архитекту-

продължение от стр. 2

Да бъде солиден клуб, да може да превъзмогва сам превратностите на съдбата и с това да печели привърженици повече и повече. Да бъде организация, надхвърляща чисто спортните измерения и да сплотява хиляди хора от близо и далеч.

Кой е любимият ти наш футболист? А такъв извън Ботев? Кой е любимият ти чуждестранен отбор?

След Славков престанах да имам любими, просто от страх от разочарование, а не че не харесвам даден играч. Рано или късно всеки професионален футболист облича друга фанелка и дори може да вкара решителен гол срещу моя отбор.

През годините съм харесвал много наши играчи, Ботев Пловдив винаги е имал изящни изпълнители, дори и в най-гадните си сезони. Големите имена всеки ги знае, но аз искам сега да спомена само как с игрите си, Боби Димитров и Георги Христов ме взривяваха с бясно настървение да обичам на инат точно в най-трудните времена.

В чужбина имам няколко отбора, които следя. С времето си ми останаха само симпатиите и то по-скоро заради начина, по който функционират като клубове, а не толкова заради спортните им резултати.

Интересуваш ли се силно от друг спорт освен футбола? Защо?

Харесвам баскетбола и следя евролигата. За жалост там Арис не играе и съм разтроен в предпочитанията си между Панатинайкос, Фенербахче и Црвена звезда.

Описват те като бохем, ценител на живота на по-бавни обороти и в този смисъл - във висока степен изразител на пловдивския свободен дух. Как прекарваш свободното си време?

Работата ми е свързана с доста пътувания и срещи с непознати хора от различни нации, това уморява и заради това обичам просто да си мързелувам, когато ми остане свободно време. Не съм любител на туризма и предпочитам някое спретнато градско капанче с добра компания.

рата на австрийската столица, където прекарвал всяка свободна минута от отпуската си. Тогава започва да мечтае да стане архитект и сам да строи красиви сгради. Когато се връща след следването си в България, започва да спестява почти цялата си офицерска заплата.

Успява да събере известна сума и през 1897 г. се записва да учи в Мюнхенското висше техническо училище. И докато младите му и по-осигурени финансово състуденти прекарват голяма част от времето си в гуляи и бохемски компании, 30-годишният Стефан учи здраво. Така през 1907 г. сбъдва мечтата си и окачва пред кантората си лелеяната табела: "Архитектурно бюро - Стефан Джаков, архитект".

Няколко години по-рано Стефан най-сетне решава да се задоми и се жени за очарователната дъщеря на известния адвокат и депутат Иван Мандиков от Никопол - Олга. Тя му ражда четирима сина - Крум, Борислав, Емил и Иван. В онези години семейството живее в Свищов, но арх. Джаков усърдно работи по проекти и в други български градове.

Когато през 1911 г. пловдивските общинари се чудят какво да правят с порутената сграда на известния от турско време „Куршум хан“, решават на негово място да се построят градските хали и обявяват конкурс.

Стефан Джаков, макар и неуверен, също решава да участва и предлага в последния момент оригинален проект – комплексът на „Куршум хан“ да бъде реставриран, а вътрешният двор да бъде покрит с конструкция от стъкло и метал.

Пловдивските властници останали впечатлени и класирали на първо място работата на Джаков, но уви, избухнала Балканската война и Общинският съвет отлага строителството. Самият архитект е мобилизиран на фронта. Седем години по-късно той се връща от войните и решава да се засели в Пловдив – харесва му климатът, а и я няма жестоката софийска конкуренция.

Така през 1925 г. той решава да започне строителството на своя къща навърх скалата на Джамбаз тепе, над Античния театър, за чиито руини под скалите никой по онова време не подозирал. Къщата в стил сецесион била увенчана с кула, която представлява еркерно помещение, ползвано като хол. То било отделено от другите стаи с брюкселски завеси, затова и децата на Джакови обичали там да изнасят представления пред своите родители.

От кулата се виждал и целият Пловдив като на длан. През къщата минавала вита стълба от дърво, която водела към тавана. Мебелировката и интериорът били изящни и стилни – тоалетки, столове и маси с бронзови обкови и изрязани фигури, кристал, изработен във Виена.

Пловдивчани така и не загубили интерес към причудливата къща над Тунела в Стария град. При земетресението през 1928 г., когато земята се разлюляла, а градът бил огласен от страшни викове, оцелелите започнали да бягат далеч от разрушените си къщи. И не тръгнали да търсят жертвите и да помагат на затрупаните, а отишли най-напред да видят дали е паднала Джаковата къща, че голям

сеир щял да бъде. Това разказват старите пловдивски легенди.

Предшната година първородният син на Джакови – Крум, заминал да учи живопис в Москва. След края на Втората световна война се разбрало, че картините му пожънали фурор, а руските критици го нарекли „Певецът на Ленинград“. Друг от синовете на Джакови е Иван. Неговият близък приятел и колега – инженер-геодезистът Петър Вълев, в блога си го описва като „една шепа човек, но със сърце на слон, който не знаеше как се произнасят думичките „не“, „не мога“. Акад. Емил Джаков (1908-1978) е третият от синовете на Стефан и Олга. Завършил е физика и е специализирал в Берлин. Неговото име носи Институтът по електроника в София.

Автор: Камен Колев

Бюлетин Канарче е издание на Сдружение ПФК Ботев. Сдружението е юридическо лице с нестопанска цел. То е носител и пазител на историята и традициите на футболен клуб Ботев Пловдив.

Екип: Ангел Джорапов, Бойчо Попов, Валентин Видолов, Васил Златев, Васил Киризиев, Вилияна Чаушева, Георги Влахинов, Георги Семов, Даниела Кашилска, Михаил Чомпалов.

Специална благодарност на Botev Media за използваните снимки!

За контакти:

kanarche.press@gmail.com

botevplovdiv.org

Можете да подкрепите издаването на бюлетин Канарче или другите инициативи на Сдружение ПФК „Ботев“ с дарение на банковата ни сметка:

IBAN: BG57TEXI95451004018000

BIC: TEXIBGSF